Lunch met George en Frank ...

Eindelijk aan het eind van Augustus straalt de zon. Het is een heerlijke dag om lekker op het terras over een salade en biefstuk muziek met gitaren te bespreken. Nadat ik een afspraak voor een interview met Golden Earring gitarist George Kooymans had gemaakt, kwam hij met de suggestie of het ook leuk was met Frank Carillo te praten. Leek me te gek, maar ik moest even nadenken, waar ik die naam van kende. Oh ja, onze eerste ontmoeting liep uit op een aanvaring. Zou het dezelfde Carillo zijn?
Eenmaal geparkeerd op het terras van het Amstel hotel in Amsterdam werd het snel duidelijk, dat dit om dezelfde Frank ging.
Door NICKY MOEKEN.

Gewoon als fan kwam ik ergens in 1967 voor het eerst in contact met Kooymans. The Golden Earrings speelde in Bergen of Alkmaar (zowel George als ik weten het niet meer zeker) als hij na het derde nummer de microfoon pakt en plompt verloren vlak voor mijn neus geëlektrocuteerd wordt. Niet de man, maar zijn gitaar vang ik op, terwijl hij ineen zakt. In het ziekenhuis zou niets ernstigs geconstateerd worden.
Ergens in `77 zien we elkaar opnieuw als ik wat fotografie van de Earring nodig heb voor een verhaal in het bezorgerblad van het dagblad De Telegraaf, Primo. Zowel de popjournalist van de krant, Jip Goldstein, als ik waren er dan nog van overtuigd, dat Are You Receiving Me de volgende hit van het Earring album Moontan zou worden. En wij maar denken, dat we verstand van zaken hadden!
Mede naar aanleiding van de allereerste test van een Taylor gitaar in Europa van een 510-12-snarig, die ik uit Amerika moest halen, omdat geen distributeur geloofde, dat een gitaar boven de 2.000 gulden kon verkopen, treffen we elkaar opnieuw bij distributeur Benelly Import, die uiteindelijk wel het lef had, en wederom bij het Unplugged optreden in de Gouden Kroon in Amsterdam. Nooit hadden we tijd genoeg om uitgebreid over muziek en gitaren te praten, tot nu.
Terwijl George fraaie successen met Golden Earring composities wereldwijd geniet, heeft Frank Carillo hetzelfde succes nooit geproefd. Toch heeft hij een muzikaal verleden, waar George en eigenlijk iedereen best een beetje jaloers op mag zijn.
Bij de eerste opnames van zijn elpee met zijn band Doc Holiday raakte hij met de leden van Led Zeppelin bevriend, wat zou uitmonden in een memorabel optreden in The Olympic Studios van beide bands.
Frank heeft met zijn kleine snor, pretoogjes en nonchalante kleding de uistraling van een gefortuneerde Mexicaan, die zich alleen om muzikale onjuistheden nog druk maakt en de wereld aan zich voorbij laat trekken.
Wij allemaal, dromen van slechts één van zijn momenten. Hij moet het in één of twee regeltjes samenvatten, anders is de synopsis van zijn biografie geen twee volle pagina's, maar een compleet boekwerk.
Samen vertoeven ze in een weelde van de popgeschiedenis uit de afgelopen 45 jaar. Je kunt je niet meer voorstellen, dat George in 1960 samen met Rinus Gerritsen een bandje begon, en dat Frank zichzelf toen als een volwaardige gitarist zag. Hij speelde vanaf zijn vierde levensjaar gitaar!

Hoe kruizen de wegen van deze twee tegenpolen?

F.C.: **"Da's een heel verhaal. Maar kort samengevat had ik met producent John Sonneveld op een album voor Randy Jackson gewerkt.**
Inmiddels was ik een nieuw experiment met Annie Golden van The Shirts gestart, Golden Carillo. Via mijn toenmalige manager, niet tevreden met de productie van onze eerste elpee, werd een deal geregeld, dat ik ergens in nota bene België de tweede album, Toxic Emotions, zou gaan opnemen. De producent was … John Sonneveld. En ergens 'In The Middle Of Nowhere' stond ik voor een woonhuis, de studio van … George Kooymans. Al snel werden we vrienden. Niet in de laatste plaats, omdat George heerlijk kan koken en iedere ochtend een prima ontbijt verzorgde."

G.K.: **"Als een gitarist met een prachtige zestiger jaren Gretsch 6120 de studio binnenstapt, dan krijg je pluspunten. Zodra hij met zingen begon, werd al snel duidelijk, wat het kaliber was."**

Was het eerste deel van de samenwerking met Annie Golden nog te pruimen – Frank kreeg een relatie met Golden –, het tweede deel maakte het afscheid van elkaar zuur. Dit was het moment, dat ik een concert van Golden Carillo had bijgewoond en besloot Frank, die wat handtekeningen aan het uitdelen was, een vraag te stellen: "Wat jammer, dat Annie Tell Me Your Plans (de hit van The Shirts) niet zong?" Frank's gezicht sprak meteen boekdelen. ☞

F.C.: **"Dat kan ik me nog vaag herinneren. Hoewel ik steeds weer probeerde, Annie te overtuigen te zingen zoals ze in The Shirts deed, zo bleef zij steeds meer als een musicalster figureren. Ze ging theatraler zingen. Je snapt, hoeveel irritatie dit teweegbracht. Ik had hele gevoelige periodes in die tijd. Dus dit soort vragen …"**

Artiesten hebben, zeker als ze op de toekomst gefocust zijn, weinig geduld voor sentimentele wensen van fans. George heeft zo ook zijn bedenkingen.

G.K.: **"Het is verbazingwekkend, dat er nog zoveel fans zijn, die willen dat ik een paar nummers met de B.C. Rich gitaar doe. Op zich is er niets verkeerds aan, maar ik moet hem wel meesjouwen, terwijl ik eigenlijk niets meer met deze gitaar doe. Wel heb ik nog niet zolang geleden een nieuwe Amerikaanse versie in mijn handen gehad, die op z`n minst beter dan mijn model was! Ik hoef niet meer zonodig aan een speciaal model gekoppeld te worden. Af en toe een Gretsch, een Strat of een Gibson … De Taylors blijven prima …"**

F.C.: **"Hij heeft mij aangestoken een paar Taylors te spelen, en te gek hoor. Maar later vandaag of morgen gaan we bij Benelly een paar nieuwe, akoestische Eastman gitaren uitproberen."**

Van de talloze artiesten, ook Anouk, waar Frank composities voor geschreven heeft, moet de samenwerking met Carly Simon toch wel het hoogtepunt of op z'n minst één van de hoogtepunten zijn. Nu staat ze bekend als een muzikant, waar het moeilijk is mee te werken. Hoe leid je zo'n samenwerking in goede banen?

"Allereerst ken ik Carly op twee manieren. Ik heb een paar nummers voor haar geschreven, en ik heb wat gitaarwerk op een album gezet. Daarnaast heeft ze enkele stukken van Twiggy van achtergrondzang voorzien. Tijdens de opnames van haar eigen album werkt ze minuscuul aan ieder detail. Dat kan irriteren, maar in mijn geval wekte dit grote bewondering op. Als ze later, op mijn verzoek, wat achtergrondzang voor Twiggy doet, bemoeit ze zich nergens mee. Ik produceer dan. Ze luistert naar wat gevraagd wordt, en doet precies dat. Ja, ze neemt haar kinderen mee. In deze periode kwam haar man, James Taylor, maar af en toe eens langs. De kinderen moesten dus met videospelletjes vermaakt worden. Dat kun je lastig vinden! Je zeikt dan wel erg."

Beide gitaristen gaan voor het vak. De poen is leuk, maar zoals ze over gitaren, effecten en versterkers praten, hoor je waardoor het hart harder pompt. George heeft een kleine vijftig gitaren, die hij niet zozeer als een verzameling, maar als een collectie favoriete gebruiksvoorwerpen ziet. Frank snapt, dat zijn exclusieve Gretsch modellen een garantie voor zijn pensioen zijn. Toch steken ze elkaar nog dagelijks aan. ☞

G.K.: **“Niet dat dit thuis altijd gewaardeerd wordt, maar dan leg ik de meerwaarde uit voor het geval ik dood ga, en dan valt het allemaal weer mee. Vandaar dat we later waarschijnlijk wel met een paar Eastman gitaren thuis zullen komen.”**

F.C.: **“Soms dan struikel je over een gitaar, je speelt wat en je bent meteen verkocht. Zo kochten we nog niet zolang geleden allebei de Billy-Bo Jupiter Gretsch gitaar, die ik nu bij me heb. Vooral de twee Power’Tron Humbuckers klinken fantastisch. Dus gebruiken we ze regelmatig.”**

G.K.: **“Wel in afwisseling van nog iets, dat ik nog niet zolang geleden heb aangeschaft, de Haar Thinline Telecaster. Wat een ding! De elementen heb ik naar twee TV Jones Humbuckers laten omzetten. Erik van der Haar weet het gevoel van een Vintage instrument prima in deze moderne versie te verwerken.”**

Dat George het leuk vindt, dat Frank regelmatig bij hem in België vertoefd, blijkt wel uit de uitgerekte periode, waarin beide heren een album in elkaar proberen te steken. Dat ze samen prima passen, kun je zelfs als je ze nog nooit ontmoet hebt, aan de albums horen. De rauwe stem van Frank, regelmatig met Bruce Springsteen vergeleken, past prachtig samen met de hoge, vaak falset(to), stem van George. Alle composities hebben ze samen geschreven.

G.K.: **“Ergens in 1998 zijn we met de eerste opnames en ideeën begonnen. Nu tien jaar later hebben we acht nummers en overwegen we een mini album van dit materiaal te maken. We moeten nog aan drie nummers wat dingetjes verfijnen, maar dan is het af.”**

Bijna cynisch vraag ik aan Frank of hij ons dan weer blij maakt met een referentie naar populaire muziek.

F.C.: **“Hoe bedoel je?”**

Als ik de omschrijving van Roll The Bones van jouw laatste album Someday lees, dan beschrijf je invloeden van Fairport Convention en Steeleye Span. Ik hoop dan op een folkloristisch tempo, zoals bijvoorbeeld Allison Gross van Steeleye Span’s Parcel Of Rogues.

F.C.: **“God ja, Allison Gross, wat een compositie. Nee, ik bedoelde de periode, waarin heksen en bankrovers leefden, niet zozeer de stijl met het relevante tempo. Hoewel het Soundje van Roll The Bones niet slecht gekozen is. Maar ik snap wat je bedoelt. Leuk, dat je de herinnering aan Allison Gross ophaalt. Wat een geweldig nummer was dat.”**

Hij besluit het te zingen ‘The ugliest witch in the North Country, Allison Gross …’. George kijkt wat vertwijfeld, maar snapt, dat Frank deze vrij onbekende compositie woord voor woord kan dromen. Als Frank uitgezongen is, roep ik nog even, dat het best op hun album zou passen.

F.C.: **“Ja, George, dat zou een te gekke toevoeging zijn!”**

We wachten af.

www.earring-online.nl/george/htm
www.frankcarillo.com
www.goldenearring.nl✔